

Bài 16. Không thấy lỗi thế gian là bước khởi đầu vắng sanh

Vì sao không thể vắng sanh? Vì chỉ thấy lỗi thế gian

Hiện nay chúng ta rất là hư hỏng, chúng ta tu hành rất khó thành tựu. Vì chúng ta đã phạm cái lỗi rất nghiêm trọng, nhưng tự mình lại không biết.

Phạm cái lỗi gì?

Lục Tổ dạy cho chúng ta rằng *nếu người chân tu đạo thì không thấy cái lỗi của thế gian*. Mà ngày nay chúng ta lại chuyên môn thấy cái lỗi của thế gian. Không thấy cái lỗi của mình mà chuyên thấy cái lỗi của người khác, thì trên đạo Bồ đề không có hy vọng. Niệm Phật cũng không được vắng sanh, nhất định phải biết điều này.

Ở trong Đàn Kinh Đại sư Lục Tổ và chú sa di Thần Hội có một đoạn đối thoại, cũng là những lời dạy bảo rất hay cho chúng ta. Ngài nói với Thần Hội:

- *Ta thấy cũng không thấy.*

Bởi vì Lục tổ cầm gậy đánh nó, hỏi nó:

- Có đau hay không?

Thì nó trả lời:

- Cũng đau, cũng không đau.

Lục tổ nói:

- Người nói lời này có khuyết điểm rất nhiều: nếu ông đau thì ông là phàm phu, nếu ông không đau thì ông là cây đá.

Bởi vì Thần Hội bắt trước Lục tổ nói, Lục tổ nói là: *ta cũng thấy cũng không thấy*. Lục tổ lại nói:

- Chỗ thấy của ta thường thấy những lỗi lầm của nơi tâm mình, ta không thấy phải quấy tốt xấu của thế gian. Ta không thấy lỗi lầm của người khác, ta thấy lỗi lầm của mình.

Đây là một vị chân chánh tu hành.

Ngày nay chúng ta tu hành có thật sự là cũng thấy, cũng không thấy? Hay là chuyên thấy lỗi lầm của người khác, không thấy lỗi lầm của mình. Đúng là cùng với đại sư Lục tổ Tương phản, thì trên đạo Bồ Đề không có hy vọng.

Pháp thế gian tất cả là duyên sanh, cho nên phàm phu chúng ta, cái tập khí vọng tưởng chấp trước này vô cùng sâu nặng. Nếu như hiểu rõ tất cả pháp là duyên sanh, bạn còn bận tâm cái gì? Bạn có bận tâm có thể thay đổi được hoàn cảnh hay không? Không thể thay đổi. Vì tất cả pháp là duyên sanh. Cho nên Bồ Tát có thể **“tùy duyên bất biến”**. Trong sự tùy duyên tất cả, mà thành tựu công phu tịch chiếu của mình. **“Tịch”** là như như bất động, liễu liễu phân minh là **“Chiếu”**, như như bất động là tịch.

Chỉ có tự mình thành tựu mới có thể phổ độ chúng sanh, mới có thể giúp đỡ cho người khác. Thời thời khắc khắc vẫn không thể buông xuống, vẫn còn bận tâm rất nhiều. Như vậy thì hỏng hết hướng chỉ là học Phật.

1. Vì sao không thể vắng sinh? Vì tâm không thanh tịnh

Người học Phật cùng với người thế gian khác nhau, tuyệt đối không nên bận tâm. Đây là xưa kia đại sư Trương Gia dạy cho tôi. khi đã học Phật tất cả đều giao cho Phật Bồ Tát, giao cho thần Hộ pháp, chư Phật hộ niệm, Thần Hộ pháp an bài hộ niệm, ta còn bận tâm cái gì? Ta không nên bận tâm, chư Phật Bồ tát thần Hộ pháp đến an bài hộ niệm, thật là rất tự tại. Nếu như tự chúng ta thường thường cứ phải bận tâm, thực tại mà nói Phật cũng không hộ niệm cho bạn, Thần Hộ pháp cũng không ủng hộ cho bạn, đó là vì bạn bận tâm, tự mình tìm lấy phiền phức.

Cho nên thực sự hiểu được cái đạo lý này, vì sao không học: “**Nhìn thấu, buông xuống, tự tại, tùy duyên**”. Chúng ta đối với lời dạy của Phật thể hội được một tí, trên sự hành trì mới có thể nắm vững được.

Ngày nay chúng ta được sanh tịnh độ đều là mang nghiệp vãng sanh. Thế nhưng mang nghiệp quý vị nên biết rằng chỉ có thể mang nghiệp cũ, không thể mang hiện hành. Hiện hành tức là hiện tại vẫn còn đang tạo tác, đó thì không thể được. Mang là mang nghiệp quá khứ của bạn, khi chưa nghe được Phật pháp, chưa phát tâm tu hành, những nghiệp cũ về trước có thể mang. Hiện tại mỗi ngày thấy còn đang tạo nghiệp đó thì chẳng có biện pháp mang đi.

Quý vị hãy suy nghĩ tại vì sao, mỗi ngày cứ vẫn còn đang tạo nghiệp, mà nghiệp lực và tập khí của chúng ta thực tại mà nói rất là sâu nặng. Những ác nghiệp này làm chướng đạo, chướng cái gì? Là chướng tâm thanh tịnh của chúng ta. Niệm Phật phải niệm đến tâm thanh tịnh mới có thể vãng sanh¹. Đây là tiêu chuẩn thấp nhất. Cho nên tâm tịnh thì độ tịnh.

¹ Tâm thanh tịnh chính là nhất tâm, là nhất niệm (chỉ có 1 niệm A DI ĐÀ PHẬT, ngoài ra ko có niệm thứ 2 nào khác) chính là đoạn phiền não chướng. Phiền não chướng là tham sân si mạn.

Muốn vậy phải đoạn được tham trước tiên, vì sân si là kết quả của tham, tham không được thì mới sân, si cũng vậy.

Phật dạy muốn trừ tham phải học bố thí. Làm mãi thành quen tham ko còn, thì sân si cũng hết.

Bố thí gì? Nội tài, ngoại tài – Đây là hy sinh phụng hiến. Hy sinh phụng hiến cho ai trước? cha mẹ trước, sau mới đến bá tánh. Cho nên cổ nhân có câu “thân thân nhi nhân dân, nhân dân nhi ái vật” (thương yêu cha mẹ trước, sau đến người thân, rồi đến bá tánh, rồi mới đến vạn vật), bởi cha mẹ là người thương yêu mình nhất, hy sinh cho mình nhiều nhất mà mình còn không thương yêu, lại bảo thương yêu người ngoài thì đây là giả.

Muốn thương yêu cha mẹ đúng như lý như pháp thì phải học ở đâu? Đệ Tử Quy.

2. Dáng của thanh tịnh thế nào? Không thấy lỗi thế gian

Cái dáng thanh tịnh là gì? Khi này tôi đã nêu ra, Lục tổ nói cái dáng đó. Cái dáng đó như thế nào? Tức là khi nào mà không thấy cái lỗi của thế gian thì tâm thanh tịnh.

Không thấy cái lỗi của thế gian nhưng phiền não, tập khí vẫn chưa đoạn, chỉ là có công phu niệm Phật, định huệ của niệm Phật đã có một tí tác dụng đem những phiền não tập khí của chúng ta đã đè phục.

Người thế gian cùng với ta không có liên quan. Mặc kệ họ, phải buông xuống. Tự mình tâm được thanh tịnh, đây là **điều kiện bước khởi đầu vắng sanh** của chúng ta. Những cái khuyết điểm sai lầm của họ chúng ta cũng không cần biết đến, cũng không nên để trong tâm. Nếu bạn để trong tâm thì khi này

Tôi cứ phải chia sẻ đi chia sẻ lại câu này vì rất nhiều bạn ngộ nhận cho rằng mình mặc kệ tất cả từ cha mẹ, thầy giáo, anh em, vợ chồng, con cái, rồi bảo mình vào ngồi niệm Phật một mình và mình vắng sanh một mình, sướng một mình. Làm gì có chuyện này. Ngay HT giảng không có 1 lúc nào không nói đến Niệm Phật phải nhất tâm (không hoài nghi, ko xen tạp, không gián đoạn), phải thâm tín thiết nguyện, phải buông bỏ vạn duyên, phải phát tâm Bồ đề, tất cả đều cùng 1 nghĩa là làm sao cho tâm đạt được thanh tịnh. Đây là tiêu chuẩn thấp nhất để vắng sanh.

Nó như móng của 1 tòa nhà bạn định xây, ko có móng tòa nhà có đứng nổi ko? Ko bao giờ. Cho nên không có hiểu bạn không bao giờ thành tựu, mười phương 3 đời chư Phật đều phải học Hiểu mới thành tựu, bạn có khác được hay không?

Cho nên có thể nói Hiểu là nền tảng tu hành, dù bạn học bất kỳ pháp môn nào cũng không thể qua được nền tảng tu hành. “Dù tham thiền, trì chú, niệm Phật; phương pháp tuy không đồng, nhưng mục đích, hiệu quả lại hoàn toàn giống nhau, đều để điều phục tâm vì người bình thường không thể không có vọng tưởng”;

«Cho nên chỉ cần là Phật pháp, bất luận là đại thừa hay tiểu thừa, hiển giáo hay mật giáo, tông môn giáo hạ, rất nhiều tông phái, vô lượng vô biên pháp môn, nhà Phật thường nói tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn, tổng tất cả lại mà nói, đều là tu thiền định (là để tâm được định, được thanh tịnh), đều cùng chung một nguyên tắc, chỉ là phương pháp không giống nhau».

tôi nói nó sẽ làm chướng ngại bạn, đó là nghiệp chướng thì bạn không thể vãng sanh. Hay nói cách khác tức là bạn trong đời này niệm Phật hoặc là làm công đức lớn vẫn là tạo lực đạo luân hồi. Đã tu tích công lũy đức chẳng qua là đời sau sẽ đổi được phước báu mà thôi, không thể ra khỏi tam giới, không thể vãng sanh.

Cho nên người niệm Phật muốn vãng sanh nhất định phải *buông xuống tất cả thân tâm thế giới* thì mới được vãng sanh. Chúng ta mới được tâm thanh tịnh, công phu mà càng sâu thì có thể phục phiền não, có thể đoạn phiền não thì càng tốt chỉ sợ công phu của chính chúng ta không đạt được sâu như vậy. Nhưng cái công phu lúc khởi đầu chúng ta nhất định phải đạt được thì chúng ta trong đời này mới có hy vọng, đây là nói mang nghiệp vãng sanh. Sanh đến Tây Phương Cực Lạc thế giới là Phàm thánh đồng cư độ, đạt đến Tây Phương cực Lạc thế giới thì cái duyên rất là thù thắng. Chỗ này cử ra cho chúng ta ba điều, ba điều này vô cùng hy hữu, rất là hiếm có. Đức Thế Tôn tại trong kinh thường nói thân người khó được, Phật pháp khó nghe, có thể gặp được Phật lại càng khó. Chúng ta luân hồi ở trong lục đạo nhiều đời nhiều kiếp khó mà gặp được Phật, không dễ gì gặp được.

Sanh đến Tây Phương Cực Lạc thế giới thì mỗi ngày gặp Phật, được nghe lời dạy của Phật, mỗi ngày nghe A Di Đà Phật thuyết pháp. Không những nghe A Di Đà Phật thuyết pháp, vả lại thời thời khắc khắc nghe mười phương tất cả chư Phật thuyết pháp. Trong Kinh nói rất rõ ràng khi sanh đến cõi Cực Lạc thì có khả năng có thể hóa thân đi khắp mười phương thế giới cúng dường Chư Phật nghe pháp lợi sanh, có sự lợi ích thù thắng như vậy. Có rất nhiều Đại Bồ tát muốn cầu cũng cầu không được. Ngày nay cái duyên này của chúng ta đã chín muồi, gặp được rồi cho nên không còn thối chuyển.

Phía dưới một điều là nói “tam bất thối”². Không những là tam bất thối là viên chứng tam bất thối. Cho nên thành Phật thì mau không cần phải mất ba đại A tăng kỳ kiếp.

Chúng ta từ trong Kinh Di Đà từ trong Kinh luận tịnh độ mà quan sát tỉ mỉ ở Tây Phương thế giới thành Phật chúng ta là hạng phàm phu một phẩm phiền não cũng chưa đoạn. Sanh đến tây Phương Cực lạc thế giới tu thành Phật thời gian lâu nhất cũng không quá ba kiếp, bốn kiếp thì đủ rồi. Đây là đã rút ngắn thời gian rất nhiều. Người thông thường tu thành Phật phải mất ba đại A tăng kỳ kiếp còn trong Kinh Hoa Nghiêm nói phải mất vô lượng kiếp bạn mới có thể tu thành Phật. Ở Tây Phương thế giới tu hành chỉ mất ba kiếp, bốn kiếp thì là thành Phật. Bạn muốn hỏi tại vì sao, vì họ ngày ngày nghe Phật thuyết pháp thật là phi thường. Thời thời khắc khắc nghe tất cả chư Phật thuyết pháp; đồng tham đạo hữu ngày ngày cùng với nhau nghiên cứu thảo luận đều là Đẳng Giác Bồ tát thì họ làm sao mà không mau. Cái hoàn cảnh tu học trong tận hư không pháp giới chỉ có hoàn cảnh tu học của Tây Phương thế giới là đệ nhất. Cho nên không còn thối chuyển thọ mạng cũng vô lượng.

² Ba ngôi bất thối chuyển là: Vị bất thối, Hạnh bất thối, và Niệm bất thối. Cứ theo Thiên Thai Giáo, chứng được đệ nhất bất thối tâm trụ, mới lên ngôi vị bất thối. Chứng thập hồi hướng, lên ngôi hạnh bất thối. Và chứng sơ địa mới vào ngôi niệm bất thối. Nhưng ước theo đường lối phổ thông của Đại thừa giáo thì: Phá được kiến tư hoặc mới lên ngôi vị Bất thối. Phục đoạn Trần sa hoặc, lên ngôi hạnh bất thối. Và tiến phá vô minh hoặc mới vào ngôi niệm bất thối. Như thế chứng được ba ngôi bất thối thật không phải dễ! Theo các giáo môn khác, tất phải tu tập trải A Tăng kỳ số kiếp mới chứng nhập được. Với pháp môn Tịnh độ, khi được vãng sanh kể như vĩnh viễn không còn bị thối chuyển nữa. Điều này, theo kinh giáo, gọi là Xứ bất thối. Từ Xứ bất thối, địa vị tam bất thối là cầm chắc trong tay, lần lượt sẽ tiến lên Phật quả. Cho nên kinh Di Đà nói: là bậc A bệ bát trí (Bất thối chuyển). Chư thiện nhơn ở Cực lạc sống lâu vô lượng vô biên A Tăng kỳ kiếp, chỉ trong một kiếp sanh về nơi đó đã dư thời gian chứng lên ngôi Nhứt sanh bất tử, được bỏ và Phật vị rồi.